

י :

עין משפט
גר מצוה

בה א מ"י פ"ד מה"א
שקלים הלכה י"ח
בב ב מ"י טז הל' י"ב

רבינו חננאל
מלמד שחטא הכפורים.
ואתקט חציון לפניו;
בתני: ר' שמעון בן
יהודה אומר משמו
שעיר: ר"ח מנפירין על
טהור שאכל הטמא
מוקם עליהם של זבילים
שסבפרין על טהור שאכל
הטמא ועל שאין בה
יריעה לא בתחלה ולא
בסוף; מוקם עליהן של
יהי"כ שסבפרין על טהור
וכי; וגמרא דילה שטוטה
היא; ואקשניו אי הכי
דנגלים נמי וכפרו ארוס
[כפורים] דכרי כתיב
אחת בשעיר הנעשה
בכמים כתיב; ויפריקין
אלא לעולם אחת משמע
ליה ושניו תום; דאמר
שעיר: קראו קנותיו אחת
בשמה בקנות המוכר
הפנימי הוא ומכפר כפרה
אחת; אבל בקנות מוכר
החיצוני מכפר אפילו שני
כפרות; ויביר רבא וקאמר
קרא: עולא אמר ר' יוחנן
המירין שלא תוציאו
לצבור נפדין תמימין;
אמר לוי רב חסדא מאן
ציית לך ולר' יוחנן רב;
וכי קרושה שבהן לויקין
הלכה; אמר ליה רבא
והרי קטורת שנעשה
מן השנה עשרה שנינו
בשקלים פ"ד שמהללין
אותה על שנת האומנין;
פ"י אומנין שבנו ביתא
או עשו מלאכה בקדש
ובאין ליטול
שבתון לזון ששבין מותר
התרומה ומחללין אותה
בשבין כ"י; אמאי שמהללין
אותה נימא קרושה
שבהן להיכן הלכה אלא
שינו כל כ' הז'
גזנא לא אמרינן קרושה
שבהן להיכן הלכה.
ופריק שחיי קטורת

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

מסורת הש"ס

ואתלת יום הכפורים היינו פר כהן גדול ושעיר וכיון דבשעיר הפנימי
כמיז וחציון איתקט לפניו דרשינן נמי לחציון שאין אחר מכפר
כפרתו אבל אחת דרשיה דקרא דלפניו דלפניו דלפניו דלפניו דלפניו דלפניו
אחרים לא מירידי' לחציון דהא לאו קדושה כפרה דרגלים אלן

אורחא לא משמע י"ה; וא"ת א"כ מנלן דמכפר אלן בה ואין
נה דלמא לא מכפר אלן אדר"ה גירסא דהיינו טהור
שאלו את הטמא ולא טמא שאכל את הקודש בדשאלמו לר"ש כיון
דריש אותה על כהן מיעבי ליה לאוקומה כפרה דרגלים אלן

חמאת הכפורים ואיתקוש חיצון לפנימי: רבי
שמעון בן יהודה אומר משמו כ"י: מאי שנא
דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר
קרא י' עון עון אחד הוא נושא ואינו נושא
שני עונות דרגלים נמי לא ניכפרו אדרגלי
חדשים דאמר קרא י' אותה אותה הוא נושא
עון ואין אחר נושא עון אותה לא משמע
ליה מ"ש דרגלים דלא מכפרי אדיום הכפורים
דאמר קרא **אחת בשנה** כפרה זו לא תהא
אלא אחת בשנה אי הכי דיום הכפורים נמי
לא ניכפרו אדרגלים אחת כתיב כפרה אחת
מכפר ואינו מכפר שתי כפרות אחת לא
משמע ליה אמאי דכי כתיב אחת בשעיר
הנעשה בפנים כתיב אי הכי דרגלים נמי
נכפרו אדיום הכפורים דכי כתיב אחת
בשעיר הנעשה בפנים כתיב לעולם אחת
משמע ליה ושאיני הכא דאמר קרא **וכפר**
אחרן על קרנותיו אחת בשנה קרנותיו
דמוזב הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו
מכפר שתי כפרות הא דחיצון אפילו שתי
כפרות אומר עולא אמר רבי יוחנן **א"תמרין**
שלא הוצרכו לצבור נפדין תמימים יחבי
רבה וקאמר לה להא שמעתא **א"ל** י"רב
חסדא מאן ציית לך ולר' יוחנן רבך וכי
קרושה שבהן להיכן הלכה אמר ליה
את לא תסברא דלא אמרינן קרושה
שבהן להיכן הלכה ודחתנן **במותר**
הקטורת מה היו עושין בה מפרשינן על
במגה שבה האומנין ומחללין אותה על
מעות האומנין וגותנין אותה לאומנין
בשבין וחזורין ולוקחין אותה מתרומה
הרשה ואמאי נימא קרושה שבהן להיכן
הלכה א"ל קטורת קאמרת שאני קטורת
דקרושה

(א) (ג) (ב) (ד) (ה)
(ו) (ז) (ח) (ט) (י)
(יא) (יב) (יג) (יד) (טו)
(טז) (יז) (יח) (יט) (כ)

תורה אור השלם

1. מודע לא אכלתם את
התעשרת בקיום הקדש
כי קדש קדשים הוא
ואתה נתן לכם לשאת
את עון העוה לכפר
עליהם לפני י'
ויקרא י' י'
2. וכפר אחרן על
קרנותיו אחת בשנה מיום
שנתא הכפורים אחת
בשנה יכפר עליו
לדורותיהם קדש קדשים
הוא ליה' שמואל י'

הגרות הב"ח

(א) (ב) (ג) (ד) (ה)
(ו) (ז) (ח) (ט) (י)
(יא) (יב) (יג) (יד) (טו)
(טז) (יז) (יח) (יט) (כ)

מוסף רש"י

מותר הקטורת. מה
שהיא נשאר על שתי
מנה. מה היו עושין בה.
ללאחר שנגמ טפן אן
לחיים תקטור. דבעין
חדש והלא קרבן תמימה
חדשה (משילה י"ד).
מפרישין ממנה. מותר
הקטורת כנגד שכן
האומנין (משילה י"ד).

ככל שנה למולא חפנים ביו"כ דאי
אפשר שיכנסו כולם בחפניו וכנסו פירש כן דכלאו הכי יש מותר
שכל שנה היו משפטין (א) שס"ה מניס למנין ימות החמה וג' מניס
לחפניו כה"ג גזים הכפורים ומשק"ה היה נשאר בכל שנה פשוטה
י"א מנין כמנין שנות החמה ימירם על שנת הלכנה ואע"פ
שהיו זריכין למלאות בהן לשנים מעוברות שהן גו"ח י"א י"ד י"ז י"ט
מ"מ זריכין היו לחדש גר"ה נסן כדי שיהיו מתרומה חדשה ומיהו
הא דתניא בפ"ק דכריתות (דף י: א) דהא לע"ב שנה היו בו חללים
של שירים א"כ לפרש אלה מתותר ג' מניס של יום הכפורים
שהרי כל מותר של י"א של שנה פשוטה היו זריכין למלאות
במעוברות ובסוף המחזור חמה ולכנה שיון רק שעה אחת ומפ"ה
חלקים אלה המותר שליש מניס היה נשאר ולא היה נכנס בחפניו
אלא חצי מנה ובי' מניס וחצי נשאר בכל שנה נמצא לע"ב שנה ק"פ
מניס ועוד חסר ד' מניס לפלגא דשס"ח ולא דק וי"ס דל"ג שנים
אלא אחת לשננים שנה ותו לא וכן יש גירסאמי פרק ערף בקלפי ויחא טפי למימרא דלא דק דאי גרסי' שמים לא ינחא כל כך
ובפסוקים הקטורת הכתוב במחזורים גרם אחת לשנים שנה או לשננים שנה ויהא להיות כשלים ס' שנה בשתי שנים פשוטות זו אחר זו:
בפרשינן: לא גרסי' ממנה שמתרומת הלכה היו מפרשינן והתם במסכת שקלים (דף ג' א) לא אירי בתרומת הלכה והוא ממנה
שי' **מפרישין** שבר האומנין. פ"ה שזמין להן ע"י אחד מן הגזרין ולפ"ה הא דקאמר בסמוך ומחללין אותה על
מעוה האומנין היינו מדעתן מאחר שבכך וכו' כהן ומיהו לשון מפרשינן לא משמע אלא הפרשה בעלמא וקאמר נמי נותנין אותה לאומנין
בשבין משמע שעדיין לא זכו בשבין ולכן נראה דכל ג"ד מחנה עליהן ובהפרשה בעלמא יהיו מוליך ואם תאמר ולמה להו כולי האי ימנו הקטורת
מתחלה לאומנין בשבין ומיהו לכן עזאי דאמר נבט' שקלים כפי' התרומה (סג) דאין הקדש מתחלה על התלככה ינחא ואפי' לר"ע נמי דאמר
מתחלה על התלככה ה"מ בקטורת דייחך כגון במקדש נכסיו והיו כהן דברים הראויים לקרנותו לצור דגבי הני מיתניא אבל בקטורת
של צבור החמיז טפי או נמי הכא אירי בשכך פעום אומני הקטורת של שנה חדשה וזריך ליתן להן מתרומה חדשה ולמאי דאמרין
במעילה בפרק ורז חטאת (דף י' וסג) דהני אומנין באומני הגנין מ"מ אן יכולין לתת הקטורת בשבין דאין נותנין שבין אלא
מקדשה בנק' בית: (א) **ויב' תיבא** דכ' קרושה דמיס נפש בכתב יוס. וא"ת כלה נתינה למכתשת נמי תיפסל דמיקרוא נמי קרושה:
דמיס הוא וי"ל דלפיהו קרושה דמיס לא פסלה בטובל יוס אלא בתינה נתינה ומיהו שראוי להקריב אלן קודם כתיבה לא:

קטורת משלשת מניס ימירם
ביו"כ ופי' אפטר שיכנסו כולם
בחפניו דתניא בכריתות (דף י'
אחת לשנים שנה ויהא להיות כשלים ס' שנה בשתי שנים פשוטות זו אחר זו:
בפרשינן: לא גרסי' ממנה שמתרומת הלכה היו מפרשינן והתם במסכת שקלים (דף ג' א) לא אירי בתרומת הלכה והוא ממנה
שי' **מפרישין** שבר האומנין. פ"ה שזמין להן ע"י אחד מן הגזרין ולפ"ה הא דקאמר בסמוך ומחללין אותה על
מעוה האומנין היינו מדעתן מאחר שבכך וכו' כהן ומיהו לשון מפרשינן לא משמע אלא הפרשה בעלמא וקאמר נמי נותנין אותה לאומנין
בשבין משמע שעדיין לא זכו בשבין ולכן נראה דכל ג"ד מחנה עליהן ובהפרשה בעלמא יהיו מוליך ואם תאמר ולמה להו כולי האי ימנו הקטורת
מתחלה לאומנין בשבין ומיהו לכן עזאי דאמר נבט' שקלים כפי' התרומה (סג) דאין הקדש מתחלה על התלככה ינחא ואפי' לר"ע נמי דאמר
מתחלה על התלככה ה"מ בקטורת דייחך כגון במקדש נכסיו והיו כהן דברים הראויים לקרנותו לצור דגבי הני מיתניא אבל בקטורת
של צבור החמיז טפי או נמי הכא אירי בשכך פעום אומני הקטורת של שנה חדשה וזריך ליתן להן מתרומה חדשה ולמאי דאמרין
במעילה בפרק ורז חטאת (דף י' וסג) דהני אומנין באומני הגנין מ"מ אן יכולין לתת הקטורת בשבין דאין נותנין שבין אלא
מקדשה בנק' בית: (א) **ויב' תיבא** דכ' קרושה דמיס נפש בכתב יוס. וא"ת כלה נתינה למכתשת נמי תיפסל דמיקרוא נמי קרושה:
דמיס הוא וי"ל דלפיהו קרושה דמיס לא פסלה בטובל יוס אלא בתינה נתינה ומיהו שראוי להקריב אלן קודם כתיבה לא:

הוכשרו